

ČASOPIS

Co bylo, je a bude ve Slováckém divadle

MasterCard

LIFE
PROGRAM

květen / červen 2019

Foto z inscenace Kocourkov-Brod

Obsah

Úvodník „Hlava mazaná“

Úvodní slovo ředitele divadla Michala Zetela 3

Bylo

Slovácký divadelní ples se vydařil 4

Ohlasy diváků na letošní Slovácké Oskary 5

Ceny Slovácký Oskar a Největší z pierotů 2018 – rozhovory s letošními vítězi anket, Tomášem Šulajem, Klárou Vojtkovou a Zdeňkem Trčálkem 6–7

Mezičas 1

Ze zákulisí: Jak se žije osvětlovačům – rozhovor s osvětlovačkou Martinou Loveckou 8–9

Je

Premiéra muzikálu Chicago: „Miluji věci v pohybu,“ říká choreografka Hana Achilles 10–11

Poločas

Rozhovor se Salvátorem Soškou z firmy „we are ferdinand“ 12–13

Mezičas 2

Muzikálová cesta Slováckého divadla od 90. let až po současnost 14–15

Z divadelního archivu

„Při zkouškách na Donaha! jsme se styděli,“ říká Tomáš Šulaj 16–17

Bude

Derniéry ve Slováckém divadle: Loučí se Autista a Králova řeč 18–19

Mezičas 3

Dramaturgyně Markéta Špetíková o novince Kocourkov-Brod 20–21

Program květen–červen 22–23

Herecká předpověď počasí: Kamila Zetelová 24

KONTAKTY: Ředitel a umělecký šéf: MgA. Michal Zetel, Ph.D.; Manažerka a zástupkyně ředitele: MgA. Jitka Honsová

Redakce ČASOPISU: Josef Kubáník; Mgr. Iva Šulajová; MgA. Markéta Špetíková; Blanka Šmejdocová, Dis.;

Grafický design: Mgr. A. David Zezula; Grafické zpracování: Joker, Uherské Hradiště, Masarykovo nám. 35

Foto: MgA. Marek Malůšek, archiv Slováckého divadla

SLOVÁCKÉ DIVADLO Uherské Hradiště, příspěvková organizace,

Tyršovo náměstí 480, 686 01 Uherské Hradiště,

tel.: 572 55 44 55, mobil: 739 06 17 47, e-mail: smejdovcova@slovackedivadlo.cz,

www.slovackedivadlo.cz

**Slovácké
divadlo**

Úvodník „Hlava mazaná“

Milí přátelé Slováckého divadla,

Michal Zetel
ředitel divadla

zpětná vazba – magické sousloví v dnešních dnech často skloňované. Kdykoli si někdo stěžuje poskytovateli na nějakou službu, reklamuje zboží a podobně, odpověď většinou začíná souslovím: „Děkujeme Vám za zpětnou vazbu!“ Ať už je to míněno jako floskule, či jako upřímný dík za cenné informace, někdy tato zpětná vazba může být matoucí. Jako ředitel Slováckého divadla se často setkávám s reakcí diváků typu: „... Chceme více komedií a muzikálů. Svých starostí máme dost, v divadle se chceme bavit!“ Naproti tomu jednoznačným vítězem divácké oblíbenosti se v letošních cenách Slovácký Oskar ve všech třech kategoriích stala inscenace Kříž u potoka z režijní dílny Martina Františka. Muzikál to tedy není, komedie rozhodně ne, byť humor také nechybí, a že by to byla, co se žánru a inscenačního principu týká, jednoduchá inscenace, to se říci také nedá. Aby bylo jasno, my z toho máme obrovskou radost. Je to vynikající inscenace, se kterou jsme objeli, a snad ještě objedeme, divadelní festivaly napříč republikou, jsou v ní vynikající herecké výkony našeho souboru, dokonce natřikrát oceněné ve Slováckém Oskarovi a odborné ceně Největší z pierotů a konečně divácká obliba této inscenace prokazuje, že nemalá část našich diváků ocení i náročnější kusy.

Nezbývá tak, než pogratulovat všem oceněným a zejména Kláře Vojtkové za takzvaný „dabl“, neboť získala jak cenu divácké oblíbenosti, tak cenu odborné poroty. Bravo! A pokud jde o zvláštní způsoby zpětné vazby, nedávno jsme na područce sedadla v poslední řadě na balkoně objevili proslulý kosočtvercový piktogram nakreslený černým permanentním fixem. Jedná-li se o svérázný vzkaz či snad podpis autora, jsme však doposud nerozluštili.

Těším se na vás ve Slováckém divadle!

Bylo

Slovácký divadelní ples se vydařil

Už po dvaatřicáté se v sobotu 9. března konal v Klubu kultury v Uherském Hradišti ples Slováckého divadla. Letos podruhé ve spojení s firmou Ray Service.

Blanka Šmejdovcová
šéfredaktorka

Slavnostní zahájení plesu si vzali na starost členové ansámblu Slováckého divadla, kteří odtančili a odpívali hudební číslo z inscenace Fidlovačka režiséra Michala Zetela. Pak už hlavní pódium patřilo skupině Benny Q a hudebnímu seskupení Prestige Symphony Orchestra pod vedením Viktora Kozánka, které celý večer doprovázelo pěvecká vystoupení herců a hereček Slováckého divadla Pavlína Hejmanová, Klára Vojtková, Terezy Hrabalové, Martina Hudce, Tomáše Šulaje, Terezy Novotné, Pavla Majkuse, Davida Vaculíka a Petra Čagánka. V malém sále hrála návštěvníkům cimbálová muzika Cifra, s jejímž doprovodem vystoupil i jeden z nejmladších členů souboru Slováckého divadla Pavel Šupina s ukázkou slováckého verbuňku. „Verbuňku se věnuji aktivně něco přes dva roky. Nejvíc mě na tom baví, že je stále co nalézat a kam se posouvat. Mám takové tušení, že mě to bude bavit do té doby, než budu spokojený sám se sebou. Ale to doufám nenastane – jinak by se mnou bylo něco v nepořádku. Pořád je co nalézat, i když si člověk myslí, že dosáhl vrcholu. Ještě jednu krásnou věc s sebou verbuňk nese. I když prochází vývojem, tak má v sobě skrytou tu prapůvodní živelnou energii a dokáže v každém klučinovi probudit tu ryzí chlapeckou podstatu a s ní i kus historie,“ řekl herec.

Cenám kraloval František Kříž u potoka

Vrcholem večera bylo předávání diváckých cen Slovácký Oskar, cen odborné poroty Největší z pierotů a Ceny komediantů. V anketě Slovácký Oskar diváky nejvíce oslovily výkony Kláry Vojtkové a Tomáše Šulaje. „Chtěla bych poděkovat hlavně manželovi za trpělivost, kterou se mnou měl, obzvlášť při náročném zkoušení inscenace Kříž u potoka,“ řekla herečka Klára Vojtková. Herec Tomáš Šulaj se netajil upřímným překvapením ze svého v pořadí již osmého Slováckého Oskara. „Za co? Vždyť jsem byl pořád v Brně,“ narážel herec vtipně na své současné působení v brněnském Národním divadle. „Jsem šťastný a všem divákům moc děkuji,“ dodal Tomáš Šulaj. Nejzajímavější inscenací uplynulé sezóny se stalo drama Karolíny Světlé Kříž u potoka v režii Martina Františka. Stejná inscenace zvítězila i u kritiků, kteří za nejlepší ženský herecký výkon ocenili Kláru Vojtkovou za její ztvárnění role Evy v Kříži u potoka. Nejlepším mužským výkonem zaujal odbornou porotu Zdeněk Trčálek v roli Majora

v inscenaci režiséra Igora Stránského Rodina Tótů a rovněž v roli Štěpána Potockého v Kříži u potoka. „Chtěl bych poděkovat hlavně svým hereckým kolegům, bez nich bych tuto cenu nikdy nezískal, jsme geniální tým,“ vysekl poklonu kolegům Zdeněk Trčálek. Předána byla i Cena komediantů, kterou uděluji herci Slováckého divadla ostatním nehereckým kolegům, a získal ji Josef Fojta za původní hudbu k pohádkovému muzikálu Anička a bylinkové kouzlo. Moderátorem večera byl tentokrát herec David Vaculík, který na tomto postu vystřídal kolegu Davida Vackeho. „Jsem rád, že mi to David letos přenechal,“ řekl s úsměvem herec, který celý večer zvládl odmoderovat sám a ujal se spolu s manažerkou divadla Jitkou Honsovou i vyhlášení tomboly. Návštěvníci měli možnost během večera ochutnávat vzorky vína z Vinařství Jakubík a Zámeckého vinařství Bzenec. Na plesě nechyběl také bohatý raut a půlnoční slosování vstupenek o hodnotné ceny. Autorem cen Největší z pierotů byl letos keramik Vladimír Groš.

Největší z pierotů 2018

Nejlepší ženský herecký výkon: Klára Vojtková
Nejlepší mužský herecký výkon: Zdeněk Trčálek
Nejlepší inscenace: Kříž u potoka

Slovácký Oskar 2018

Nejzajímavější ženský herecký výkon

1. místo – **Klára Vojtková**
2. místo – **Petra Staňková**
3. místo – **Irena Vacková**

Nejzajímavější mužský herecký výkon

1. místo – **Tomáš Šulaj**
2. místo – **Zdeněk Trčálek**
3. místo – **Pavel Hromádka**

Nejzajímavější inscenace

1. místo – **Kříž u potoka**
2. místo – **Mnoho povyku pro nic**
3. místo – **Úča musí pryč!**

Milí čtenáři, blíží se červen, čas, který má každý z nás od mala spojený s vysvědčením. Naše divadlo dostalo jedno takové vysvědčení za sezonu s názvem Kde domov tvůj? od svých věrných diváků prostřednictvím hlasování v anketě Slovácký Oskar.

VELMI MĚ TO CHTOVĚ ZASAHLO

NIC SI UŽÍM HRY,
NAD KTERÝMA SE MUSÍ
PŘEMÝŠLET A JSEM VÁM
MOC DĚČNÁ, ŽE ZAČÁZUJETE
I TAKOVÉ "TĚŠÍ KUSY" :)

LÍBÍ SE MI VŠECHNA PŘEDSTAVENÍ
NA NĚKTERÉ JDU I VÍCEKRÁT
(LADLOVA ŘEČ, PŘES PLOTY,
AULPOTA) HODNĚ MI DIVADLO
VÍTÁM, I KDYŽ JE MI BATÍM
NEPODARILLO VYJÍMAT VITUPENHU
(UNBELD)

VŠECHNA PŘEDSTAVENÍ SI
HODNĚ UŽÍVÁM,
TĚJU MNOHO INSPIRACE
A VOUBÍM NĚJAKU

PŘÁČI RYCH SI VÍDĚT
VÍČ KOMEDIÍ, MOCI –
KAČU

LETOS VYNIKAJÍCÍ PŘEDPRAVÉ!
OPRAVDU SE TĚŽKO VYBÍRALO...
DĚKUJI, ŽE SE NEBOJÍTE ANI
TĚMAT JAKO VÁLKA NEBO
ŽIDOVSTVÍ ATR.

POVÍM SE PŘINAT, ŽE MI
V TOMTO PŘEDPRAVĚNÍ
CHYBĚL KUS V KREBE HU BY
BI ZUŠTLO OHPRAVI V BRSE A
NAD ČIP BUCH DELE PŘEHÝŠLELA
CHYBĚL MI HADVINŮV PEROJ
HESIC NAD ŽEKOU
MACKBETH?
ALE PŘÍZEV ZACHOVÁVAT JEDNA

MŮJ KRAJÍ PŘEDSTAVENÍ

JEDOU PŘÍZEV DLOUHÁJ

VE SD SE HRAJE
S LÁSKOU K
REME SLU A TO
JE DOBRĚ.

SD JE PROSTĚ
NEJLEPŠÍ

Poklonu p. Zdeňku Trčálekovi
v Slováckém divadle představení
namísto doznívá slávy. Hlavně
pravdivě a pochopitelně.

Některá představení
jsou zbytečně
dlouhá

Nejlepší divadlo
mnoho a vždy
za Vámi dojedeme
za Brnu

Děkujeme za všechny představení
ve světě se se nebojíme
ani politických témat a že
stojíme na správné straně,
jsme charakteristi!

Výborná skladba žánrů

Ráda chodím na
váše všechny představení,
pokud to jde. Když se
mi líbí a budu za
vámi nadále dojíždět
z Brna

Máte v plánu zahrát
do repertoáru Annu
Kareninovu? Nebo
to oceníte? Děkujeme

Nejlepší komedie je urovněná.
Byla jsem se dvěma učitkami
a smály jsme se celou dobu.

Ale Kříž u potoka je moje
srdcejší záležitost, jelikož
miluju naše zpraocování klasických
titulů.

Některé věci hru
jako Kříž u potoka
a naslouchání mi
lze – výborně!

VYSVĚDČENÍ

Žák: Slovácké divadlo Školní rok: 2018

Předmět	hodnocení
Přes ploty	2-3
Mnoho povyku pro nic	2
Úča musí pryč	1
Kříž u potoka	1-2
Kdy bude po válce	2
Rodina Tótů	2
Fidlovačka	2

Slovní hodnocení prospěchu:

- ... ale všichni jsou vynikající!
- DIVADLO, KTERÉ MÁ SRDCE
- Nejraději bych dala hlas všem hercům, protože jsou všichni skvělí
- přeji hodně sil do dalšího tvoření
- Líbí se mi spíše klasické kusy, klasicky nastudované a provedené.
- chybí mi možnost reagovat na hry na stránkách Slov. divadla – jako to bylo dříve...
- Nic bych u Vás neměla, vše se mně i mému partnerovi líbí a vždy odcházíme velmi spokojeni a plní dojmů a zážitků. Slovácké divadlo a naši herci jsou moji srdeční záležitostí a ráda za Vámi jezdím z Brna, kde jsme se odstěhovali. A budeme jezdit i nadále
- zkrátit představení a raději jedno přidat...
- Čerstvé obložené chlebíčky při přestávkách by potěšily.
- více klasiky
- Prosila bych více lehčího žánru, komedie, muzikál apod. jinak OK, děkuji.
- Nepřehánějte to s avantgardním přístupem. Méně znamená více.
- Jsem velmi spokojená
- Oproti minulým letům mně připadají představení méně zajímavá.
- Více komedií a veseloher
- Více odpočinkový žánr, i kousek muzikálu, stoprocentně na to Vaši herci mají. Viz Cikáni jdou do nebe, přímo božské. Máme Vás rádi.
- skvělá sezóna
- vynikající herecké výkony ve všech inscenacích
- Hrajte prosím víc komedií. Lidi se chtějí bavit, smát se – protože život je čím dál složitější a těžší a v divadle se chtějí odreagovat a bavit se a ne ještě tam přemýšlet nad problémy...
- Prosím o více klasiky klasicky provedené bez modernizace a převádění na dnešní dobu.
- Jste úžasné divadlo a skvělý ansábl... těším se na další zážitky
- Prosím o více her na Malé scéně... Je tam jiná atmosféra, kterou preferuji.
- Do koutku s občerstvením přidejte ještě jednu osobu. Když už si stihneme občerstvení koupit, tak si jej nezvládneme vypít, kvůli dlouhému stání ve frontě.
- Vždy se do vašeho divadla těším a to na jakékoli představení.
- Velká spokojenost
- Doufám, že se mi podaří vidět všechny představení, které jsem kvůli narození syna nestihla. Jste moje radost a závislost už mnoho let ♥
- Herci jsou výborní všichni, dramaturgie hrozná
- Méně experimentování, více dobrých komedií, bez zřejmé politické ideologie – máme ji opravdu dost, kvalitní klasika
- Jste super, jste naši!
- Více představení v odpoledních hodinách.

Bylo

Blanka Šmejdocová
šéfredaktorka

Klára Vojtková: „Jsem ráda, že jsem šance proměnila“

Kláro, letos jsi získala jak diváckou cenu Slováký Oskar, tak cenu kritiky Největší z pierotů. Jaký je to pocit?

Hezký, samozřejmě. Já měla v této sezóně překrásné herecké příležitosti, ke dvěma největším úkolům – Kříži u potoka a Mnoho povyku pro nic jsem tak trochu předčasně utíkala z mateřské,

zkoušení proto stálo nemálo sil mých i celé rodiny. Tak jsem prostě ráda, že jsem ty šance proměnila. Těší mě obzvlášť, že diváci ocenili Kříž u potoka i přesto, že jde o vážnější kus.

Diváci i odborná porota letos ocenili obzvlášť tvůj výkon v dramatu Kříž u potoka režiséra Martina Františáka. Jak ty sama sis tuto inscenaci a roli Evy užívala?

Eva je podivná osoba, porozumět jejímu jednání hlavou moc nejde. Těž přístup Martina Františáka byl analýze a logice spíš vzdálen, asi proto k ní mám silnou emotivní vazbu.

Ještě v generálovém týdnu jsem měla pocit, že inscenace stojí jen na atmosféře, což jsou pro mě vratké základní kameny, ale už při premiéře jsem pochopila, že jde o mimořádnou souhru jednotlivých složek – hudby, scény, kostýmů, světla... a hlavně herců na jevišti. Mohla jsem se nejen opřít o své partnery, ale doslova na nich viset, a ono to pak prostě fungovalo. Takže Zdeni, Tome, Irenko, i vy všichni ostatní, díky za ten boží zážitek.

Jsou pro tebe ceny důležité a na co se teď nejvíc těšíš?

Ocenění je příjemné, ego se tetelí. Ale jasnější zpětnou vazbou mé práce je, když si mě režisér opětovně obsadí, svěří mi i nelehký herecký úkol. A pak když se kolegové těší, že se zase někdy jako partneři potkáme na jevišti. Ti, jako jediní, jsou totiž u celého procesu zkoušení i u každé reprízy, jsou tedy nejpovolanějšími kritiky. To jsou pro mě ceny nejvyšší.

Klára Vojtková

Tomáš Šulaj

Zdeněk Trčálek

Tomáš Šulaj: „Letošní košťýř přidám k těm ostatním do kuchyně“

Tome, nedávno jsi získal svého už osmého Slovákého Oskara. Tak jak se cítíš a vystavíš si doma trofej?

Cítím se skvěle a zároveň velmi překvapeně. Opravdu jsem to letos vůbec nečekal. Loni jsem měl vlastně jen dva takové střední herecké úkoly, kterých si sice velmi považuji, ale nečekal jsem, že by se divákům mohli líbit natolik, že by pro mne hlasovali. O to víc si letošního Oskara považuji a všem divákům moc děkuji za hlasy. A samozřejmě, že letošní košťýř přidám k těm ostatním do kuchyně na trámový strop. Bude to už osmý, což je pro mne opět nesmírně zavazující pocit zodpovědnosti do příštích let a rolí, co mne čekají.

Diváci ocenili tvé výkony v komedii Mnoho povyku pro nic a v Kříži u potoka, který se stal letos zároveň inscenací roku. Jak vzpomínáš na zkoušení a užil sis roli Ambrože Potockého?

Pokud diváci hlasovali hlavně za roli Ambrože, tak mne to těší dvojnásob. Za prvé proto, že to je vážná role, a za druhé, že vlastně ocenili jakousi formu subtilního herectví. Snažil jsem se ji vybudovat zdánlivě velmi umírněnými hereckými prostředky. Je to takový pozorovatel, morous, postupně se nešťastně zamilovávající do Evy, hlavní hrdinky. Je to zřejmě jiná herecká poloha, než na kterou jsou obvykle diváci u mne zvyklí. A zkoušení bylo kruté a zároveň krásné. Takové, jaké s Francinem (Martinem Františákem) vždy bývá. Pracuji s ním moc rád. Ať už u nás nebo v jiných divadlech.

Co tě čeká v divadle teď a na co se momentálně nejvíc těšíš?

Mám za sebou úspěšnou premiéru v Národním divadle Brno. A to v roli blázna Roye v inscenaci Noc bláznů, takže diváky zvu i do Brna. Momentálně zkouším roli radního v připravované inscenaci Kocourkov-Brod. A moc se těším na muzikál Chicago. Obsazení ještě není úplně známo, takže se zatím těším na skvělou muziku, zpěv a tanec.

Zdeněk Trčálek: „Usnout na vavřínech je chyba“

Zdeňku, nedávno jsi získal cenu Největší z pierotů za svůj výkon v roli Majora v inscenaci Igora Stránského Rodina Tótů a rovněž za ztvárnění Štěpána Potockého v inscenaci Martina Františáka Kříž u potoka. Řekni, jak sis obě inscenace užil?

Já musím říct, že mám za sebou výtečnou sezónu. Dostal jsem naprosto odlišné herecké příležitosti a každá z těch rolí vyžadovala jiný herecký přístup. Kromě již zmíněných dvou, to byla ještě role Dagoberta v Shakespearově komedii Mnoho povyku pro nic. A právě tuhle roli jsem si náramně užil. S režisérem Zdeňkem Duškem jsme hledali pro mě nový způsob komiky a myslím, že se nám zadařilo. Z těch tří rolí je to pro mě role nejmenší, ale paradoxně cesta k ní byla nejtěžší. Kdybych to měl shrnout, tak jsem si vlastně užil onu pestrost, která se v těchto všech rolích nabízel.

Co pro tebe obecně ceny znamenají? Považuješ za důležité mít tuhle zpětnou vazbu od diváků nebo kritiky?

Tak cena Největšího z pierotů a druhé místo v anketě Slováký Oskar je zpětná vazba, která mi říká, že to, co v divadle dělám, nedělám až tak úplně blbě a že to patrně má jakýsi smysl. Ale musím říct, že ty ceny až tak neprožívám. Vážím si toho, to bezpochyby, ale cena sem tam a život jde dál. Usnout na vavřínech je chyba.

Co tě teď v divadle čeká a na co se momentálně nejvíc těšíš?

Teď v divadle finišujeme s komedií Les od Ostrovského v režii Romana Groszmanny. Pro mě je velice důležitý, ba nejdůležitější proces zkoušení. Protože pokud mě baví zkoušení, pak mě baví hraní. A když se to všechno hezky sejde, tak je to prostě bezva. Navíc máme skvělého režiséra a jak říká Jožka Kubáník – je to pan režisér, díky kterému se těším na každou zkoušku, protože na nás nekričí.

Držitelem letošní Ceny komediantů se stal hudebník, skladatel, korepetitor a multiinstrumentalista Josef Fojta. Na snímku s hercem a moderátorem Davidem Vaculíkem.

Mezičas 1

Osvětlovačka Martina Lovecká: „Do Slováckého divadla jsem se zamilovala již v dětství“

„Do Slováckého divadla jsem se zamilovala již v dětství, často jsem do něj chodila s mamkou, a když jsem poprvé uviděla Šakalí léta, bylo vymalováno. Někde v koutku dětské duše se zrodil sen,“ říká osvětlovačka Slováckého divadla Martina Lovecká. Jaká byla její cesta do divadla a co vlastně obnáší její profese, prozradila v následujícím rozhovoru.

Blanka Šmejdocová
šéfredaktorka

Martino, popiš mi, prosím, jak vypadá tvůj běžný pracovní den?

Pozdravím paní vrátnou, pohádám se s Ivanem a dám si káfé!!! (Smích.) A teď vážně. Musím nasvítit scénu konvenčními reflektory dle světelného plánu, nainstalovat mobilní světla na jeviště, zkontrolovat nastavení inteligentních pohyblivých zařízení, případně nachystat projekce v media serveru a nakonec v osvětlovacím pultu, připravit vše na začátek představení. Pokud se jedná o zkoušky, tak po výše zmíněném procesu sedím hodiny a hodiny u pultu, programuji a upravuji světelné změny – tedy intenzity reflektorů, časové průběhy světelných změn, obsah projekcí, světelný scénář atd. A v neposlední řadě taky synchronizuji světlo se zvuky.

Zajímalo by mě, jak se křehká dívka jako ty dostane k práci osvětlovačky?

To si tak jednou jde „křehká dívka“ na Malou scénu, konkrétně na představení Autista a potká tam Ivana Vackeho. Trochu jsme se znali, protože jsem při studiích byla v divadle dlouhodobě na brigádě, jako externista u štychu a u projekcí. Byla jsem čerstvě po škole a Ivan se mě, jen tak mezi řečí, zeptal, jestli bych nešla dělat do divadla na full, že

hledají osvětlovače. A tak mě tady mají. Ivan, aniž to v tu chvíli tušil, mi vlastně splnil můj sen. Doufám, že tento rozhovor nebude čist, protože bude zase namyšlený a nebude s ním k vydržení (smích). Do Slováckého divadla jsem se zamilovala již v dětství, často jsem do něj chodila s mamkou, a když jsem poprvé uviděla Šakalí léta, bylo vymalováno. Někde v koutku dětské duše se zrodil sen. „Šakalky“ jsem viděla minimálně desetkrát... Když se zhaslo v sále a začala hrát hudba, tak jsem ani nedýchala. Náhodný rozhovor s Ivanem byla neuvěřitelná „haluz“.

Ve Slováckém divadle tvoříš nerozlučnou dvojici právě s kolegou Ivanem Vacke. Máte nějak rozdělené povinnosti, nebo pracujete vždycky v tandemu?

Na začátku sezóny si rozhodíme s kolegy představení, kdo které bude dělat. Takže nepracuji vždy jen v tandemu s Ivanem, ale také s kolegou Kamilem Nevřivou. Nejvíc mě práce ale baví a naplňuje právě s Ivanem. Zaučoval mě a díky tomu mám stejné vidění a návyky jako on, a tím pádem se i teď dobře doplňujeme. Někdy se celou zkouškou prosmějeme a jindy prohádáme, a to někdy fakt dost jízlivě (smích). Náš slovník je peprný a osobitý (smích). Tímto mu děkuji za trpělivost, kterou se mnou musel a musí mít, ale ani já to s ním nemám jednoduché (smích). Předávání zkušeností tvrdohlavé holce je dřina, ale přesvědčit „pana profesora“, že se někdy mylí, taky není žádný med (smích).

Řekni, jak vlastně vznikají „světla“ k inscenaci? Vymýšlíte nasvícení scény až během zkoušení, nebo to promýšlíte dopředu? A jak moc zasahují do světla režiséři?

Promýšlíme vše dopředu. Musíme vědět, o čem hra je a rozhodně je dobré vidět před nasvěcováním hereckou zkoušku a znát aranžmá. Hodně věcí konzultuji s Ivanem a ptám se ho na rady, až ho tím někdy musím štvát, protože nezavřu pusku. Potom, když je technická zkouška, a vidím poprvé stát scénu, hned mi hlavou blejsknou nápady, a to už se těším, až za mnou bude fyzická část vysvícení prostoru a až budu sedět za pultem, hrát si a zkoušet, jak se světla projevují v dané scéně. Na tuto část zkoušky jsem strašně natěšená. Po technické zkoušce následuje zkouška osvětlovací, kde se sejdeme s režisérem, výtvarníkem a tvoříme spolu atmosféry jednotlivých scén. Tento den je pro všechny náročný a dlouhý. Přístup režisérů je hodně individuální. Někteří mají dost jasnou představu a jiní zase očekávají velkou kreativitu od nás, osvětlovačů, potažmo light-designérů. A musím se přiznat, že tyhle mám raději.

Když už mluvíme o režisérech, během tvého působení v divadle ses určitě setkala už s řadou režisérských osobností. Je mezi nimi někdo, na koho z profesního hlediska ráda vzpomínáš, že ses od něj třeba něco nového naučila? Od každého režiséra jsem se něco přiučila, ale nejraději vzpomínám na práci s Jakubem Macečkem a Martinem Františkem, a taky ráda dělám s Michalem Zetelem. Ti právě nechávají větší prostor k seberealizaci a vybízejí ke kreativitě, to pak vyjdou na povrch endorfiny a práce prostě víc baví. A taky přichází mnohem větší pocit uspokojení.

Řekni, co tě na práci osvětlovačky baví a přemýšlela jsi někdy o jiné divadelní profesi?

Baví mě, že naše profese je různorodá. Je kreativní, technicky zaměřená a i umělecká. Je důležité vnímat naši práci více jako výtvarnou a jako důležitou podporu divadelní inscenace z hlediska atmosféry, a nejen jako její technickou součást. Na tohle souznění kladl Ivan během zaučování velkých důraz. Skvělé na práci v divadle je, že není stereotypní. Jo a co se týče jiné divadelní profese, kdysi jsem chtěla zkusit štek na jevišti, ale zjišťuji, že na druhé straně sálu mi je líp...

Existuje nějaký extra těžký požadavek, z hlediska svícení inscenace, se kterým ses v divadle setkala? A který titul z repertoáru je pro tebe nejobtížnější, a který máš naopak nejraději?

Extra těžké požadavky? Co to je? (Smích.) Nejobtížnější na pozornost je momentálně KDY bude po válce. Nejraději mám Kříž u potoka a ráda vzpomínám i na Marvinův pokoj, byla to má první inscenace na velké scéně a tým, se kterým jsem pracovala, byl trpělivý a hodně mi pomáhal. Od té doby je považuji tak trochu za „své“ a vždy se na spolupráci s nimi těším.

Máš nějakou vtipnou divadelní historku, kterou jsi v práci nebo při zkoušení zažila?

Miliony, miliony vtipných momentů a historek, takže vytažovat jen jednu by bylo vůči těm dalším nefér.

Je

Choreografka Hana Achilles: „Miluji věci v pohybu“

Slovácké divadlo uvede už v červnu světoznámý hit a dlouho očekávaný titul, americký satirický jazzový muzikál Freda Ebba, Johna Kander a Boba Fosse Chicago. Diváci se mohou těšit na velká muzikálová čísla, stejně jako na skvělou hudbu v podání živé kapely. Choreografie se ujala Hana Achilles, která bude letos spolupracovat s uherskohradišťskou scénou už popáté.

Blanka Šmejdovcová
šéfredaktorka

Hanko, čeká Vás další spolupráce se Slováckým divadlem, a to na světoznámém muzikálu Chicago, ke kterému vytvoříte choreografii. Vnímáte to jako těžký úkol?

O jak těžký úkol se jedná, se uvidí až během samotného zkoušení. Zatím vše vnímám jako obrovskou výzvu, která je stupňovaná velkým očekáváním jak ze strany divácké obce, tak souboru. V každém případě se na samotné zkoušení velmi těším, protože ve Slováckém divadle je mi vždy moc dobře. Má skvělý soubor, který rád pracuje a stále se zdokonaluje, a to vše je podpořeno výbornou atmosférou. A zdá se, že hercům na výsledku inscenace také velmi záleží, neboť ve svém volném čase chodí na taneční workshopy, které pro ně se sestrou Jitkou Adamíkovou pořádáme. Tu jsem si také přizvala ke spolupráci na choreografii Chicaga.

Pokud se nemýlím, jedná se po inscenacích Dům Bernardy Alby, Macbeth, Svatba a Mnoho povyku pro nic o Vaši pátou spolupráci a první muzikál ve Slováckém divadle, navíc poměrně velkou muzikálovou produkci, i když vím, že to není Váš úplně první divadelní muzikál. Kde budete k Chicagu čerpat inspiraci a co Vás obecně motivuje a inspiruje?

Ano, pár muzikálů už za sebou mám, ale je pravda, že žádný z nich nebyl tak notoricky známý. Neznám snad nikoho, kdo by neviděl podle mne po všech stránkách dokonalou filmovou verzi. Bohužel divadelní scéna se nikdy efektům filmu, který může stavět na detailech a střihu, nevyrovná (v choreografii se např. používá mrknutí oka či pohyb prstů).

Naopak velkou devizou živého umění na jevišti je osobní kontakt diváka a herce či muzikanta, přičemž emoce proudí bez jakéhokoli média.

Co se týče Chicaga jednoznačným inspiračním zdrojem je pro mne hudba, která je velmi vřelá. Je tak specifická, že na jednu stranu choreografa hodně stylově, rytmicky a pohybově svazuje (prostě nelze jít proti ní) a na stranu druhou velmi inspiruje. Skoro až takový zvláštní oxymoron.

Pomáhá Vám při práci fakt, že už divadelní soubor dobře znáte?

Znalost souboru je vždy velkou výhodou a ušetří mnoho času. Víím, na koho se kdy můžu spolehnout. Při přípravě jsem schopná si vše dobře rozplánovat a za jednotlivými tanečníky, kteří mi doma tančí v hlavě, dokážu vidět konkrétní jména. Navíc se s většinou souboru přátelím, pak zkoušení je o to příjemnější a osobnější.

Jak jsme již zmínily, často spolupracujete při činoherních inscenacích a v Brně, v Praze či Českých Budějovicích máte zkušenost i s tvorbou opery. Je rozdíl v tom, dělat operu či muzikál a činoherní kus? Musíte k vytváření choreografie přistupovat jinak?

Neumím zcela jednoznačně na tuto otázku odpovědět. Vůbec ke každé inscenaci se snažím přistupovat jinak. Každý režisér má odlišné požadavky na choreografa. A každá jednotlivá umělecká forma má svá specifika. Jednotlivé divadelní soubory jsou také velmi rozdílné a je jedno, o který druh divadla se jedná. Moje práce je práce s lidmi, na jejichž ochotě spolupracovat a dělat i něco nad rámec jejich povinností, mnohdy závisí úspěch celé inscenace.

V jednom rozhovoru jste prozradila, že už jste do Slováckého divadla chodila jako malá a snila jste o tom zde tančit a „choreografovat jako maminka“, Ladislava Košíková. Ten sen se Vám splnil. O čem sníte teď a na co se momentálně těšíte?

Jsem šťastná, že jsem od tohoto snu malé holky, přes všechny životní peripetie, neupustila, za což vděčím hlavně podpoře svých rodičů. A teď si prostě ten svůj životní sen žiji – mám krásné kreativní povolání, kterým se dokážu i do určité míry živit, skvělou rozrůstající se rodinu a moc se těším na všechno, co mi život přináší. A v momentech, kdy mám pocit, že už nic nepřijde, klasicky se stávají ty nejzajímavější události a přicházejí nejlákavější nabídky dohromady s narozením mých dětí.

Zajímalo by mě, jak jste se k choreografii dostala Vy. Rozhodl fakt, že to máte „v rodině“?

Paradoxně k rozhodnutí se choreografií a tancem obecně žít, jsem dospěla dřív než moje maminka, a to už v pěti letech. V období, kdy všichni mí spolužáci ze školky chtěli být buď popelářem, nebo kosmonautem, já jsem všechny návštěvy otravovala představením svých nacvičených čísel a každá rodinná dovolená se nesla pod hlavičkou přesných krokových variací, které se museli všichni zúčastnění naučit. Řekla bych, že ani mé okolí od školky až po vysokou školu neuvažovalo o jiné variantě ve volbě mé budoucí profese.

Co Vás na choreografii a tancování nejvíc baví a dokázete si představit, že byste se věnovala i něčemu jinému?

Miluju věci v pohybu a změnu obecně. Jsem asi trochu závislá na tom nenápadném stresu, který s sebou přináší tvůrčí proces. Jakkoliv precizně jsem na zkoušku nachystaná, nikdy realita neodpovídá tomu, jak jsem si to doma představovala a musím vždy tvořit na místě. Bohužel divadelní praxe je taková, že mám mnohdy jen jeden pokus na to vytvořit choreografii bez šance na budoucí změny. V ten moment začne mozek pracovat na 150 %, vyplaví se velká spousta adrenalinu a čekám na ten elektrický zkrat v mozku v podobě nápadu.

Dále se profesně věnuji divadelní, potažmo taneční produkci, a to jak v Hradišťanu, kde jsem i aktivní tanečnicí, tak je mé současné zaměstnání v olomouckém Divadle na cucky jako produkční.

[ANOTACE]

Fred Ebb,
John Kander, Bob Fosse
CHICAGO

satirický jazzový krimi muzikál

Americký satirický jazzový muzikál Chicago patří mezi nejvýznamnější díla autorské dvojice John Kander a Fred Ebb (Kabaret, Řek Zorba, Polibek pavoučí ženy). Podle původní divadelní hry Chicago napsali Ebb (libreto, texty písní) s Kanderem (hudba) a Bobem Fosse (režie, choreografie a spolupráce na libretu) libreto, jímž v roce 1975 sáhli do svědomí vlastní „země svobody a neomezených možností“. Příběh dvou pro vraždu svých partnerů vězněných, souzených a posléze osvobozených kabaretních zpěvaček Roxie Hart a Velmy Kelly a bezskrupulózního advokáta Billyho Flynna, jehož jediným zájmem je solventnost jeho klientů, otevřeně tematizuje korupci v soudních síních i v médiích, poukazuje na perverzní potřebu „výroby“ celebrit, a především útočí na absurdně amorální zákony showbyznysu. Broadwayská premiéra originálního muzikálu se uskutečnila 3. června 1975 v Richard Rodgers Theatre (počet repríz se vyšplhal na 936); opravdového triumfu se však muzikál dočkal až při znovuvvedení o jednadvacet let později: tehdy získal šest cen Tony. Téma, které na základě skutečných událostí původně vylíčila na stránkách listu Chicago Tribune a poté do stejnojmenné hry zpracovala tehdy mladá reportérka Maurine Dallas Watkinsová už v roce 1926, se ještě před muzikálovým přepisem dočkalo dvou filmových zpracování: němý film Chicago (1928) a snímek Roxie Hart s Ginger Rogersovou (1942). Obecně známé je zejména novodobé filmové ztvárnění muzikálu režisérem Robem Marshalllem, s Catherine Zeta-Jones, Renée Zellweger, Richardem Gerem, Johnem C. Reillym a Queen Latifah, jež roku 2003 získalo šest Oscarů.

Máte-li pocit, že americké pojetí „svobody a neomezených možností“ nebezpečně dorazilo i do našich zeměpisných šířek, můžete se na barvitý broadwayský muzikál v režii Lindy Keptové těšit nyní i ve Slováckém divadle.

CHICAGO

Libreto: Fred Ebb, Bob Fosse

Hudba: John Kander

Texty písní: Fred Ebb

Překlad libreta a české texty: Ivo T. Havlů

Výprava: Eva Jiřikovská

Hudební nastudování: Josef Fojta

Korepetice: Petr Čagánek

Dramaturgie: Iva Šulajová

Asistent režie: David Vacke

Asistentka choreografie: Jitka Adamíková

Choreografie: Hana Achilles

Režie: Linda Keptová

Premiéra: 22. 6. 2019

Poločas

Salvátor Soška: „Chtěl jsem vytvořit produkt, kde nebude primární cena, ale design a kvalita“

Nové ponožky s logem Slováckého divadla právě v prodeji!

Blanka Šmejdocová
šéfredaktorka

Salvátore, prozradte, jak došlo ke spolupráci se Slováckým divadlem?

Oslovil jsem Slovácké divadlo, jestli by neměli zájem o originální ponožky. Vedení souhlasilo, a tak jsme společně došli k ideální podobě ponožek, které jsme nechali vyrobit.

Vaše firma „we are ferdinand“ má netradiční předmět podnikání, a to ponožky. Jak Vás napadlo věnovat se zrovna tomuto odvětví?

Už jako malý jsem měl tendence k podnikání a v 15 letech jsem se začal míchat rodičům do byznysu. Udělal jsem redesign loga, vytvořil jsem nové stránky a staral se o sociální sítě, ale moc jsem se neztotožňoval s typem prodeje. Je spíše založený na slevách a likvidačních akcích a já chtěl vytvořit produkt, kde nebude primární cena, ale design a kvalita. Ze začátku jsme pracovali na gentleman store a jednou z podkategorií byly ponožky. Nakonec jsme se s kolegou shodli, že celý kapitál a energii vložíme právě do ponožek, které nás nejvíce baví. Tím, že jsem se zaměřili jen na jeden jediný produkt, umožňujeme, aby to, co produkuje, bylo tím nejlepším, co umíme.

Ponožky nosíme všichni, ale ne každý nad nimi až tolik přemýšlí, řada lidí je vnímá jako obyčejný předmět denní spotřeby, který se za nějaký čas opotřebuje a vymění. Vy

jste povýšil ponožky na umění. Myslíte, že se Vám daří změnit přístup lidí a zákazníků k ponožkám a byl to Váš záměr? Věřím, že se nám to pomalu, ale jistě daří. Ukazujeme, že ponožky můžou nést i rukopis známého ilustrátora, designéra a stojí za to, mít doopravdy ojedinělý pár ponožek doma a na druhou stranu zase ukazujeme, že ponožky můžou být i jednoduché, jednobarevné, a i přesto skvěle doplní outfit. A někdo prostě nosí ponožky pouze pro pocit (úsměv). Záměr to do určité míry byl.

Vratme se k novým produktům, kterým by měly být i ponožky s logem Slováckého divadla. Jak vzniká taková reklamní zakázka?

Když tvoříme ponožky na míru, tak je vždy důležité vyslechnout klienta, co od ponožek čeká. A poté vzájemně dojit k ideálnímu návrhu. Službu pojmout komplexně a navrhnout etikety, krabičky a popřípadě další věci, které si klient žádá. Náš cíl by neměl být navrhnout klientovi ponožky s co největším logem, ale ba naopak udělat design, který naši klienti/zákazníci/návštěvníci budou nosit a rádi si ponožky vezmou vícekrát než jednou.

Zajímá by mě i název Vaší firmy. Můžeme odtajnit, proč zrovna „we are ferdinand“ a co se za tímto názvem skrývá? We are ferdinand odkazuje na Václava Havla, který nosil krátké kalhoty, a na jeho pseudonym Ferdinand Vaněk.

Na závěr, zkuste říct, proč by si měl člověk Vaše ponožky pořídit a v čem jsou výjimečné?

Ponožky we are ferdinand jsou ojedinělé svým designem. Daří se nám spolupracovat s předními českými ilustrátory, designéry a umělci, kteří na ponožky přináší úplně jiný pohled a objevují, co ještě objeveno nebylo.

Mezičas 2

Muzikálová cesta Slováckého divadla od 90. let až po současnost

Muzikál ke Slováckému divadlu jednoduše patří. Ať už se jednalo o velké muzikálové produkce, komorní české muzikálové kusy nebo operetu, Slovácké divadlo se muzikálů rozhodně nebojí a zařazuje je do svého repertoáru pravidelně. Nejnovějším titulem bude světoznámý americký satirický jazzový krimi muzikál **Chicago**, který bude mít premiéru 22. června a se souborem jej připravuje režisérka Linda Keprtová.

Blanka Šmejdovcová
šéfredaktorka

Muzikálová devadesátá léta

Devadesátá léta minulého století by se dala označit jako bezstarostné a nadšené období, kdy se muzikálový žánr začal u nás teprve rozvíjet a společenské i kulturní podhoubí tomuto rozvoji přálo. V Praze se objevil kultovní **Jesus Christ Superstar** a **Bidníci** (Les Misérables) a i ostatní divadla po celé republice hledala muzikálové tituly, které se začaly těšit velké divácké oblibě a našly si početné publikum. Ve Slováckém divadle od počátku devadesátých let, kdy se stal ředitelem a uměleckým šéfem divadla Igor Stránský, zaujaly muzikály a hudební komedie pevné místo. Na jevišti se objevily tituly jako **Kniha džungle** v režii Radka Balaše, **Noc na Karlštejně** v režii Františka Čecha, **Ze života hmyzu** v režii Igora Stránského, **Divotvorný hrnec** v režii Rudolfa Tesáčka nebo **Šest žen Jindřicha VIII.** autorské dvojice Jiří Suchý – Jiří Šlitr v režii Karla Hoffmanna, který divadlo uvedlo na Malé scéně. Za zmínku stojí určitě i česká klasika **Limonádový Joe**, která byla uvedena na Malé scéně Slováckého divadla hned dvakrát, a to v roce 1994 a 1999 v režii Karla Hoffmanna. Múzický ráz činoherních inscenací prohlubovala scénická hudba (např. Jan Kopecký: **Komedie o umučení**; **Komedie**

o hvězdě – 1990, García Lorca: **Krvavá svatba**, 1992, režie I. Stránský), nejčastěji od Karla Cóna a Jiřího Pavlici. Opakovaně s divadlem spolupracoval soubor Hradišťan.

Nové tisíciletí ve znamení světoznámých hitů

Jako jeden z prvních zahraničních titulů (samozřejmě až po **Divotvorném hrnci**) se na jevišti v roce 1999 objevil světoznámý muzikál **Hello, Dolly!** v režii Igora Stránského a s Jaroslavou Tihelkovou v titulní roli nebo o rok později muzikál **My Fair Lady** opět v režii Igora Stránského a s Terezou Novotnou (tehdy Mikšíkovou) v roli hubaté květinářky Lízy Doolittleové. V roce 2001 na uherskohradištské jeviště vstoupil britský rockový muzikál Willyho Russella z roku 1983 **Pokrevní bratři**, který s herci nazkoušel hostující režisér a choreograf Radek Balaš. Stejný muzikál se vrátil do Slováckého divadla znovu v obnovené premiéře v roce 2015, opět v režii Radka Balaše a s exkluzivním hostem Yvetou Blanarovičovou v roli maminky dvojčat Mickeyho (Tomáš Šulaj) a Eddieho (David Vaculík) paní Johnstonové. Slovácké divadlo ale v novém miléniu nezapomínalo ani na domácí muzikálovou tvorbu. V roce 2001 režisér Igor Stránský a skladatel Petr Ulrych na jeviště Slováckého divadla přivedli **Nikolu Šuhaje**. Tato stará krásná legenda o zbojníkovi, který bohatým bral a chudým dával, se ve Slováckém divadle

objevila podruhé, po šestnácti letech. V roce 2003 pak na uherskohradištské jeviště vstoupilo divadelní zpracování slavného filmového muzikálu **Šakalí léta** z roku 1993 autorů Petra Šabacha, Ivana Hlase, Petra Jarchovského a Jana Hřebejka, opět v režii Radka Balaše.

Megahit Donaha!

Britský muzikál **Donaha!** se skvělou rockově-funkovou hudbou Davida Yazbeka s novými českými texty Václava Kopty a s použitím překladů Pavla Dominika měl ve Slováckém divadle svou moravskou premiéru 2. dubna 2005. Na scéně se udržel neuvěřitelných jedenáct let a dodnes patří k nejúspěšnějším titulům v historii divadla. Diváci jej navštěvovali opakovaně a hercům zajistil obrovskou popularitu. Děj muzikálu, který vznikl na motivy úspěšného britského filmu, diváky zavedl k partě ocelářů, kteří řeší závažné životní problémy. Přišli o práci, trápí je vztahy s partnerkami i s dětmi a nedostatek peněz. Když se zdá, že je situace bezvýchodná, napadne jednoho z nich bláznivý nápad – připravit striptérské číslo a tolik potřebné peníze jím vydělat. V tu chvíli nikoho ani nenapadne, co všechno se tím rozpoutá. Muzikál **Donaha!** ve Slováckém divadle nastudoval režisér Radek Balaš, který je podepsán pod celou řadou titulů – kromě zmiňovaných **Šakalích let** a **Pokrevních bratrů** také **Adéla ještě nevečeřela**, **Cikáni jdou do nebe** a další. Hlavní role nezaměstnaných ocelářů, kteří šli nakonec opravdu donaha, vytvořili Tomáš Šulaj, Martin Vrtáček, Míra Zavičar, David Vaculík, Pavel Majkus a Jiří Hejcman, v dalších rolích se představil celý herecký soubor Slováckého divadla. Nahrávku realizoval Petr Malásek, hudební čísla s herci nastudoval David Burda, autorkou scény byla Michaela Hořejší a kostýmy navrhla Jolana Izbická-Schofield. Tomáš Šulaj získal za ztvárnění hlavní role Jerryho Cenu Thálie v oboru muzikál, inscenace samotná pak diváckou cenu Alfréda Radoka. Muzikál **Donaha!** dosud patří k nejúspěšnějším titulům v celé historii Slováckého divadla.

Sugar, Carmen a další

Muzikálem **Donaha!** ale muzikálová éra ve Slováckém divadle teprve začala. V roce 2006 následoval další klasický klenot oblíbeného žánru, který „mluví, tančí a zpívá“, **Sugar (Někdo to rád horké)** v režii Radka Balaše. V roce 2009 na jeviště vstoupilo muzikálové pojetí dramatického příběhu o osudové vášni a zároveň věčné touze po lásce, odehrávající se ve Španělsku v 19. století, muzikál **Carmen**. Původní český muzikál je prvotinou skladatele Ondřeje Brouska a textaře Pavla Cmírala (s libretem Kláry Špičkové a Juraje Deáka) a ve Slováckém divadle jej nastudovala hostující Hana Mikolášková. Muzikálový boom pokračoval moldavským baladickým příběhem z prostředí kočujících Rómů, **Cikáni jdou do nebe** (2010, režie R. Balaš), nebo slavným českým muzikálem **Kdyby tisíc klarinetů**, jímž na konci padesátých let začala v Divadle Na zábradlí éra divadel malých forem, a který proslavil vynikající film Jána Roháče, Vladimíra Svítáčka a Miloše Formana z roku 1964 s písničkami z Divadla Semafor. Pro Slovácké divadlo v roce 2012 muzikál upravil a zrežimoval Igor Stránský. Dosud posledním velkým muzikálovým titulem byl v roce 2016

americký crazy muzikál odehrávající se v netradičním prostředí továrny na pyžama **Hra o pyžama**. Jedno ze zásadních děl velké éry klasických muzikálů čtyřicátých a padesátých let se dočkalo nejen filmové verze (1957), ale v posledních letech i mimořádně úspěšného návratu na newyorskou Broadway (2006 – cena Tony za nejlepší muzikálový „revival“) i londýnský West End (2013). Slovácké divadlo uvedlo muzikál v české premiéře v režii Mikoláše Tyce, v překladu a dramaturgii Jana Šotkovského a v hudební úpravě Josefa Fojty. V loňském roce měl premiéru pohádkový muzikál pro každého **Anička a bylinkové kouzlo** z autorské dílny Josef Fojta a Emanuel Míšek v režii Jakuba Macečka. Původní veršovaný muzikál, který vznikl speciálně pro Slovácké divadlo, vtipně seznamuje s kouzelnou mocí bylinek diváky napříč generacemi, za použití písniček rozličných hudebních žánrů.

(Literatura: Česká divadelní encyklopedie – Slovácké divadlo Uherské Hradiště 1945 – dosud; archiv Slováckého divadla)

Muzikály a ostatní hudební žánry ve Slováckém divadle

- 1993 **Noc na Karlštejně** (český muzikál s hudbou Jiřího Pavlici)
- 1996 **Divotvorný hrnec** (pravděpodobně první americký muzikál uvedený v Česku)
- 1999 **Hello, Dolly!** (slavný americký muzikál)
- 2000 **My Fair Lady** (populární americký muzikál na motivy slavné hry G. B. Shawa Pygmalion)
- 2001 **Nikola Šuhaj** (komorní český muzikál autorů Tomáše Manna a Petra Ulrycha)
- 2001 **Pokrevní bratři** (britský rockový muzikál)
- 2002 **Na tý louce zelený** (roztomilá česká opereta plná lidového humoru)
- 2003 **Šakalí léta** (původní český muzikál)
- 2005 **Donaha!** (britský rockově-funkový muzikál)
- 2006 **Sugar (Někdo to rád horké)** (americký muzikál podle slavného filmu s Marilyn Monroe)
- 2007 **Song pro dva (They're Playing Our Song)** (komorní muzikálová komedie)
- 2008 **Adéla ještě nevečeřela** (česká muzikálová hororová komedie)
- 2009 **Carmen** (původní český muzikál)
- 2010 **Cikáni jdou do nebe** (baladický moldavský muzikál)
- 2012 **Kdyby tisíc klarinetů** (slavný český muzikál podle filmového scénáře)
- 2013 **Dobře placená procházka** (česká jazzová opera slavného autorského dua Suchý – Šlitr)
- 2015 **Pokrevní bratři** (britský rockový muzikál)
- 2016 **Hra o pyžama** (americký crazy muzikál)
- 2018 **Anička a bylinkové kouzlo** (český pohádkový muzikál pro každého)

Z divadelního archivu

„Při zkouškách na Donaha! jsme se styděli,“ říká Tomáš Šulaj

U příležitosti červnové premiéry muzikálu Chicago odemykáme divadelní archiv! Tentokrát vás pozveme do zákulisí úspěšného muzikálu Donaha!, kam nás nechal v roce 2007 nahlédnout herec Tomáš Šulaj. Muzikál Donaha! patřil k nejatraktivnějším titulům v historii Slováckého divadla a se souborem jej nastudoval v roce 2005 režisér Radek Balaš. Tomáš Šulaj získal za ztvárnění hlavní role cenu Thálie v oboru muzikál, inscenace samotná pak diváckou cenu Alfréda Radoka.

Josef Kubáník
tiskový mluvčí SD

Kdy ten příběh o přípravě a následném úspěchu muzikálu Donaha! v Uherském Hradišti vlastně začal?

Už asi rok dopředu jsme věděli, že se muzikál bude připravovat, ale nikdo samozřejmě nevěděl, kdo v něm bude hrát. Až jednou si nás nečekaně zavolal do studia režisér Radek Balaš, aby přezkoušel naše pěvecké rozsahy a jen tak mimochodem se zeptal, jestli bychom byli ochotní jít na jevišti donaha. To už bylo jasné, že jde do tuhého. Myslím, že tenkrát byl proti jenom Martin Vrtáček, ale dnes už odhazuje tanga jedna radost (smích).

Jak na vás působila všechna ta náročná hudební čísla, když jste je slyšel poprvé?

Muzika v Donaha! je naprosto jedinečná. Radku Balašovi se podařilo sehnat v Americe CD s originální nahrávkou, a tu jsem poslouchal pořád dokola. Jednak proto, že jsem ji potřeboval dostat pod kůži, ale také proto, že je zkrátka moc dobrá.

V muzikálu je celkem sedmáct hudebních čísel, vy jste jich nastudoval osm. Co všechno jste se museli naučit?

Radek Balaš je hodně náročný režisér. Sleduje nejnovější trendy v muzikálech a snaží se to nejlepší převést i do našich podmínek. Takže kromě zpěvu a choreografických čísel jsme museli zvládnout velké číslo s basketbalovými míči, boxování v ringu, promenádu v plavkách, a nakonec i ten striptýz.

Je v Donaha! scéna, které se pro její náročnost bojíte?

(dlouho přemýšlí) A víte, že ne? V ostatních muzikálech taková místa mám, ale v Donaha! ne. Pravda, poslední číslo před přestávkou, kdy driblujeme na jevišti s balóny a máme hodně obtížnou choreografii, je těžké, hlavně se bojím nástupu ve zpívání, protože moc nejde napočítat. Při korepeticích, když jsem se to učil, jsem to pravidelně kazil, ale za těch 49 repríz se mi to ještě nestalo. (klepe na dřevo)

Myslel jsem, že řeknete, že se bojíte striptýzu.

Samozřejmě, že na začátku jsme se všichni finálového čísla báli. Byl to hlavně stud. V muzikálu je jedna scéna, kdy se ti chlapíci, co je hrajeme, sami před sebou svlékají a strašně se u toho stydí. Když jsme to zkoušeli poprvé a viděl to kolega Zdeněk Trčálek, tak po zkoušce říkal: „To bylo tak autentické, že to už nezopakujete.“ (smích)

Asi se vám to daří, protože vstupenky jsou prý vyprodané během půl hodiny.

Je to tak. Naše paní pokladní říká, že za dvacet let, co pracuje v divadle, ještě takový zájem nezažila.

Tomu věřím. Vašemu provedení totiž kromě dobré pověsti dominují dvě výrazná ocenění. Tím prvním je cena České televize pro divácky nejúspěšnější inscenaci v celé České republice. Já jsem ten přímý televizní přenos, když jsme cenu dostali, nesledoval, byl jsem zrovna v divadle. Dívám se na představení a vtom najednou cítím, jak mi v kapse u saka vrní mobil. Mrknu na display a vidím, že telefonuje kolega, který bydlí blízko nás. Polilo mě horko. Nevím, proč jsem si myslel, že nám hoří barák.

O této ceně rozhodli diváci. Poslal jste hlas taky?

Ne. Ale v televizi kolegům říkali, že Slovácké divadlo má nejvěrnější a nejnadšenější diváky. Protože tolik hlasů z tak malého divadla opravdu nikdo nečekal. Převálcovali jsme i Tajemství Dana Landy. Ten si na tu vítěznou trofej prý hodně brousil zuby. Bylo to až dojemné, jak mě zastavovali diváci na ulici a říkali, že nám posílají hlasy.

Týden na to vás ale čekala další cena. Za hlavní roli Jerryho jste získal Thálii. Kdy jste se poprvé dozvěděl o tom, že jste nominovaný?

Kdysi někdo v divadle přišel se zprávou, že v hledišti sedí členové Herecké asociace, ale protože takoví lidé k nám jezdí pravidelně, nevěnoval jsem tomu pozornost. Za několik týdnů přijeli další a pak mi z Prahy volali, že jsem se dostal do nejužší nominace a že se bude rozhodovat mezi mnou a Janem Apolenářem z Brna.

Překvapilo vás to?

Hlavně mě překvapilo, kolik lidí v tom bylo zainteresováno. V kolegiu Herecké asociace, která rozhoduje o laureátovi je devatenáct členů, a všichni musí představení vidět. Většina jich přijela k nám do divadla a ti co nemohli, zhlédli muzikál ze záznamu.

Víte, kdo je v té komisi?

Většina jmen čtenářům nic neřekne, jde o muzikálové odborníky, ale jsou tam i lidé z jiných oborů, než je muzikál jako například Vlastimil Harapes, režiséři Jan Hřebejk, Zdeněk Zelenka a další.

Thálii jste dostal před rokem v Národním divadle. Jaké to bylo před samotným vyhlášením?

Šok byl, když jsem zjistil, že mám šatnu s druhým nominovaným. V Národním je přitom tolik šaten! Oba jsme byli nervózní, protože o ceně se rozhoduje až hodinu před vyhlášením. Jednotliví porotci přicházejí k notářce a oznamují jí jméno toho, kdo by podle nich měl Thálii dostat. Ví to tedy jen ona a pak předsedkyně komise, která to celé musí podepsat.

Jak jste zahnal nervozitu?

Manželka byla doma, měla těsně před porodem Elišky, tak jsem jí zatelefonoval a šel jsem si dát s kolegyní Irenkou Vackovou, která tam byla se mnou, panáka na kuráž.

Pak už to šlo ráz na ráz. Vyhlášení, gratulace. Jaký jste si z Národního divadla odnesl zážitek?

Těch je spousta. Ale vzpomínám, že jsem tenkrát naposledy viděl Borise Rösnera. Byl velmi vitální a plný energie, nikoho nenapadlo, že za několik týdnů zemře...

Co následovalo po slavnostním večeru?

Dostali jsme pozvání na velkolepý raut. Náš pan ředitel, který byl při vyhlášení také, mi nabídl, že tu krásnou vázu odveze do Hradiště, aby se jí něco nestalo. Ale já byl plný dojmů a euforie a chtěl jsem si ji nechat u sebe. Jenomže jsem přišel na ten raut a zhroutil se. Byla tam hlava na hlavě, nedalo se pohnout. „Teď mně ji někdo rozbije tady,“ pomyslel jsem si. Nakonec jsme ale ve zdraví přežili všichni.

Doma vás čekal ještě jeden dárek.

Ano, za čtyři dny se nám narodila dcera Eliška. Bylo to překrásné. Při té příležitosti si vzpomínám na vítání občánků u nás v Traplicích. My jsme tam byli s Eliškou a najednou přišel pan starosta a předal mi za Donaha!

a za Thálii obraz. Byl jsem z toho v rozpacích. Na jednu stranu jsem si toho moc vážil, na stranu druhou jsem se bál, jestli jsem všem těm dětem nepokazil jejich velký den.

Ted' už to bude rok, vraťme se zase k muzikálu Donaha! Jak se od premiéry změnil?

Já doufám, že se nezměnil, a když, tak jen v tom dobrém slova smyslu. Všechno hrajeme tak, jak jsme to nazkoušeli. Protože máme pořád vyprodáno, věřím, že diváci jsou spokojeni.

Dá se spokojenost poznat i během představení samotného?

Ano. Někdy s námi jdou diváci od první chvíle, jindy jim to trvá déle. Ale na konci už pravidelně tleská celé divadlo. S Martinem Vrtáčkem máme scénu, kdy jsme zavření na záchodě a já se tam dozvím, že on se svojí manželkou spolu už nějaký čas nespí a že ho to moc trápí. Když to nedávno řekl, ozval se asi z první řady jeden z diváků: „Z toho si nic nedělej, to je všude stejné.“ To pak víte, že diváci s vámi jdou. (smích)

Viděli Donaha! vaši rodiče? Nestyděl jste se před nimi?

Přijeli na muzikál a když skončil a já se s nimi potkal, maminka se na mě podívala a řekla jediné: „Ty kouříš?“ Že se vysvlékám před téměř čtyřmi stovkami diváků jí nevadilo, ale že na jevišti kouřím, což podle scénáře musím, ji pohoršovalo. Ale přivezli s sebou nějaké známé a když jsme si pak šli sednout na kávu, tak byli pyšní.

Nebojíte se, když v hledišti sedí někdo, na kom vám záleží, že něco spletete?

Při Donaha! je všude takový šrumec, že na podobné myšlenky není čas. Diváci by se možná divili, co se v zákulisí děje. Muzikál totiž vznikl podle britského filmu a je v něm zachována filmová stříhovost. Máme třeba půl minuty na náročný převlek. Garderobiérka jen přebíhá od jednoho herce k druhému a pomáhá mu do kostýmu. A přitom si musíme hlídat, abychom v kapsách ještě nezapomněli rekvizity, které budeme na jevišti potřebovat.

Co když dojde k nějaké kolizi?

Stalo se mi, že mě zlobil mikroport. To bylo na nohou celé divadlo. Nové baterky, zkontrolovat kontakty, povyměňovat, co se vyměnit dá. Diváci přitom nesměli nic poznat.

(Rozhovor byl uveřejněn v MF Dnes 1. března 2007)

Plakát k muzikálu Donaha!, jehož autorkou je Eva Jiřikovská.

Bude

Blanka Šmejdocová
šéfredaktorka

Králově řeči tleskali diváci vestoje

Strhující drama o překonávání osobní lidské slabosti na půdorysu královského úřadu Králova řeč patřilo k divácky nejúspěšnějším titulům roku 2017 a nezřídka se stávalo, že publikum herce odměnilo potleskem vestoje. Na repertoáru se inscenace udržela více než dva roky a se souborem ji nastudoval režisér a dlouholetý ředitel Slováckého divadla Igor Stránský. Derniéra je naplánována na 31. května.

„Hra mě oslovila svým hlubokým lidským příběhem. Vůbec jsem se nesnažil inscenovat Královu řeč jako hru historickou. Skutečné historické události jsou v naší inscenaci pouze výraznou kulisou. Dominantní je zde člověčina, kterou divák cítí i v těch nejposlednějších řadách Slováckého divadla,“ uvedl Igor Stránský.

Hlavní role v inscenaci ztvárnili kolegové Pavel Hromádka a Pavel Majkus, kteří se ujali postav koktavého krále Bertieho a jeho logopeda Lionela Loguea, podle jehož deníkových záznamů slavné dílo vzniklo.

„Byla to velmi kamarádská, přátelská práce. Za což jsem vděčný především režisérovi Igorovi Stránskému, protože právě režisér atmosféru zkoušení nastavuje. A samozřejmě ‚partákoví‘ Pavlu Majkusovi, protože taky hledá to společné souznění a chce prospět především společnému dílu. Ale všem bych musel děkovat za pěkné chvíle, protože nám všem šlo o totéž. Bez ohledu na velikost role každý držel soustředěnost, nastavenou atmosféru, mám rád kontakt očima, když v nich ‚něco je‘ a při Králově řeči, s kýmkoliv

jsem na jevišti, vždy je to zážitek, protože ten přenos čehosi zvláštního mezi námi probíhá. Takže i takto – děkuji,“ řekl herec a představitel Bertieho Pavel Hromádka, který byl za svůj výkon nominován i na prestižní Cenu Thálie.

„Byl jsem rád za herecké setkání s mým kolegou Pavlem Hromádkou, který hraje koktavého krále. Sedíme vedle sebe v šatně více než patnáct let, ale takovou příležitost k vzájemné spolupráci jsme ještě neměli,“ doplnil herec Pavel Majkus.

Jak budete na Královu řeč vzpomínat?

Josef Kubáník: Jako na inscenaci, která dokázala uhranout i ty, jež doposud nedali dopustit na slavný film. Zároveň jsem moc rád, že se díky ní mohli mít vynikající kolegové ukázat ve světle, ve kterém je diváci doposud neznali, a režisér Igor Stránský dokázal, že velkým lidským příběhům na jevišti moc dobře rozumí.

Irena Vacková: Jako na další pohodovou spolupráci s Igorem Stránským.

David Vacke: Jako na inscenaci, ve které jeden z kolegů nena- byl nikdy textové jistoty a koktal od premiéry až do poslední reprízy...

Tereza Hrabalová: Králova řeč je jedna z mých nejoblíbenějších inscenací. Nejen proto, že jsem se díky ní mohla zdokonalit v tanci, ale také jsem se seznámila se skvělými lektory manželi Peřestými. Pečlivě nás s Pětou Čagánkem (se kterým tančím) připravovali a myslím, že nás to oba moc bavilo a rádi na naše lekce vzpomínáme.

Pavel Hromádka: Velmi hezky, ponese si příjemné vzpomínky. Na dobu, kdy jsme spolu s kolegy strávili mnoho okamžiků ve vzácné tvůrčí symbióze a lidské blízkosti... Byly to moc pěkné chvíle. A během samotných představení tenhle náš počáteční vklad, myslím, diváci také cítili a naskočili do rozjetého vlaku s námi. Každá repríza si nesla tohle společné vzájemné porozumění...

Petr Čagánek: V dobrém. Krásná hra, laskavý humor, emoce, skvělé výkony kolegů. A uskutečnění nepravděpodobného – tanec v mém podání. Díky, Terezo...

Pavel Hromádka byl za svůj výkon v roli koktavého krále Bertieho nominován na Cenu Thálie.

Autista se hrál téměř čtyři roky

Úspěšnou inscenaci Autista – Moje zatracené nervy! se souborem Slováckého divadla nastudoval v roce 2015 na Malé scéně režisér a ředitel Slováckého divadla Michal Zetel. Hru přímo pro Slovácké divadlo napsala Alžběta Michalová, která se inspirovala příběhem vlastního bratra. Poslední představení proběhne 1. června.

Autistu režíroval Michal Zetel podle skutečných událostí a Josef Kubáník za ztvárnění titulní postavy získal cenu za nejlepší herecký výkon Největší z pierotů. Hru napsala Alžběta Michalová speciálně pro Slovácké divadlo podle skutečných událostí, přesněji řečeno podle svých vlastních zkušeností, které každý den prožívá se svým autistickým bratrem. „Nezažít je, nemohla bych o nich psát. Nejsou to totiž zážitky, které by se daly vymyslet,“ řekla autorka.

„Bylo to zvláštní období, ještě jsem nebyl ředitelem Slováckého divadla, ale už se vědělo, že se jím pár měsíců od premiéry stanu. Ve vzduchu byla spousta očekávání a inscenace o to ostřeji sledovaná. Já jsem si chtěl ale naposledy užít zkoušení jakožto hostující režisér, bez jiných povinností a problémů. Samotná práce s herci po počátečních rozpacích, zda se text bude líbit a bude srozumitelný, byla velmi příjemná, až nebývala. Rodinná atmosféra, byť na konci náročné sezóny, velmi přispěla k pro mne zdárnému výsledku,“ zavzpomínal režisér inscenace Michal Zetel.

„V sezóně, kdy tahle hra byla nasazena, jsem neměla moc hereckých příležitostí, takže má ambiciózní stránka prahla po nějaké herecké práci, kde budu mít možnost sáhnout si až na dřev. Já mám totiž moc ráda, když na jevišti mohu nechat

Josef Kubáník, Tereza Hrabalová a Alžběta Mahdalová v inscenaci Autista – Moje zatracené nervy!, kterou nastudoval Michal Zetel.

duši i s hlubokým emočním prožitkem. Tahle role však ve výsledku skýtala ještě víc. Ale nejvíc si vážím asi informací, které jsem během zkoušení získala. A nejen o samotném tématu, jako je autismus, což je neuvěřitelná studnice, ale i o lidském rozměru, jednání či konání zúčastněných, tedy rodinných příslušníků, a za to jsem moc vděčná,“ uvedla herečka Alžběta Mahdalová, která ztvárnila postavu matky hlavního hrdiny.

Co vás na „Autistovi“ bavilo a co vám tato zkušenost přinesla?

Josef Kubáník: Díky Autistovi jsem si víc začal všímat dění okolo mě. A když jsem se nedávno seznámil s jedním kolegou mé přítelkyně, a ten mi vyprávěl o tom, že se jako autista cítí mezi lidmi jako mimozemšťan, který přiletěl zkoumat planetu Zemi, jen jsem pokyvoval hlavou, protože jsem mu najednou rozuměl.

Tereza Hrabalová: Na zkoušení mě bavila milá atmosféra a taky to, že jsme byli jen čtyři a měli na všechno hodně času a mohli se dlouze bavit o autismu a o všem co je s ním spojeno.

Alžběta Mahdalová: Na „Autistovi“ mě vždy bavila zpětná vazba diváků... Treba jak se ze začátku představení vždy ostýchali u vtipných situací zasmát, ale postupem večera, kdy získávali víc a víc informací, nechávali různorodým emocím volný průchod... Seznámení s touto tematikou mi přineslo hlavně možnost nahlédnout „pod pokličku“, jak moc to ovlivňuje rodinné příslušníky, a jak je celý chod domácnosti podřízen tomuto postižení. Autorka textu třeba uvedla (mimo jiné), že si pamatuje z dětství, že několik let celá její rodina prožila doma v šeru, jelikož bratr, který má poruchu autistického spektra, byl z ostrého světla vyděšený tak, že nebyl k utišení.

Pavel Majkus: Bavilo (a baví) mě samotné hraní, v Autistovi jsem se potkal se skvělými kolegy, Jožkou Kubáníkem, Terezkou Hrabalovou, Alžbětou Kynclovou, která se během uvádění stala Mahdalovou, odskočila si na mateřskou a opět se do inscenace vrátila. A skvělou Bárou Nesvadbovou, která se roli matky naučila výborně a do naší sestavy se asi na dvě zkoušky bravurně zařadila, jako by to zkoušela od začátku. A také jsme s Autistou zažili několik zajímavých besed, zájezdů a osobních setkání, kdy za námi po představení chodili diváci s poděkováním anebo svými zkušenostmi. A také už o autismu vím o něco víc, než jsem věděl před zkoušením této hry.

Žhavá informace těsně před uzavěrkou!

Inscenace Autista – Moje zatracené nervy! byla pozvána do maďarského Vácu na mezinárodní festival visegrádské čtyřky s názvem VěNégy! V Maďarsku se Slovácké divadlo představí v pátek 5. července.

Mezičas 3

Kocourkovské otázky v analogiích

V polovině dubna uvedlo Slovácké divadlo ve světové premiéře satiru Šimona Cabana Kocourkov-Brod. Přední český filmový a divadelní tvůrce se ujal režie a k inscenaci vytvořil i scénu.

Markéta Špetíková
dramaturgyně divadla

Na první pohled se zdá, že se v inscenaci Šimona Cabana Kocourkov-Brod může objevit skutečně cokoli. Máme tu postavu Kašpárka provázejícího celým dějem, partu nově zvolených zastupitelů fiktivního města Kocourkov, kteří se vydávají na pracovní dovolenou v Hithálii, a dvojici uprchlíků, snoubence Avrahama a Judaidu, u nichž si nemůžeme být dostatečně jisti, zda se jedná o současníky, či o postavy z dávné minulosti. Civilní podehrávání střídá patos, básnický jazyk tu zní vedle nejhorších klišé, běžné oblečení se míchá s dlouhými plášti vyrobenými z igelitek. K tomu připočteme, že scéna připomíná starověkou monumentální památku a v hudbě je znát inspirace italským popem 70. a 80. let.

Přesto je základní výstavbový princip velmi jednoduchý: analogie neboli zrcadlení. Mistrem motivických zrcadlení byl samozřejmě Shakespeare. Na repertoáru Slováckého divadla je ostatně zařazena jeho komedie Mnoho povyku pro nic, v níž tuto metodu také hojně uplatňuje. Zatímco snoubenci Claudio a Héró kvapí ke svatbě, Benedik s Beatricí se zprvu neodvážejí ani pomyslet na to, že by byli jeden pro druhého tím pravým partnerem, a pouze se s gusem špičkují. Shakespeare neříká, který přístup je správný. Oba je předloží divákům a nechá na nich, jak si to celé přeberou.

Šimon Caban postupoval při psaní stejnou metodou. Ortodoxní svět Avrahama a Judaidy, v němž rozhoduje čest rodiny a pravidla daná od věků Bohem, se zrcadlí v naší evropské liberální kultuře. Vyhraněné hodnoty, které Avraham zastává, nepříjemně nasvěcují, jak se ideově vyprázdnila Evropa. Bolestnou zkušenost dětské nevěsty střídá hospod-

ská debata o manželských klišé, příběh Salome pak Brutální Nikita. Vše má až překvapivě pevně danou posloupnost a bohaté tematické souvislosti. A především nás takový přístup jako příjemce více aktivizuje. Nepředkládá se nám tvůrci interpretovaný sevřený příběh, ale mnohost příběhů a jejich variant. Je Avraham vstřícným uprchlíkem, který se chce integrovat? Nebo je dobyvatelem, či snad dokonce teroristou? Všechny tyto možnosti mají v inscenaci své opodstatnění a je na každém z nás, jak o nich budeme dál uvažovat. Kdo jsou uprchlíci, kteří k nám přicházejí? Můžeme porozumět jejich kultuře a hodnotám? Můžeme s nimi žít?

Květen

2. čtvrtek v 19.00	Jaroslav Foglar Rychlé šípy	490. repríza	
3. pátek v 10.00	Ray Cooney 1+2=6 (Jeden a dvě je šest)	125. repríza	š
4. sobota v 19.00	Sébastien Thiéry Dva úplně nazí muži		L
4. sobota v 19.30	Lutz Hübner Uča musí pryč!	SLořÁCKÉ DIVADLO	ZŠ UNESCO UH
6. pondělí v 19.00	Sébastien Thiéry Dva úplně nazí muži		
6. pondělí v 19.00	Lutz Hübner Uča musí pryč!	SLořÁCKÉ DIVADLO	ZŠ UNESCO UH
9. čtvrtek v 19.00	Sébastien Thiéry Dva úplně nazí muži		B
10. pátek v 19.00	Sébastien Thiéry Dva úplně nazí muži		
10. pátek v 19.00	Lutz Hübner Uča musí pryč!	SLořÁCKÉ DIVADLO	ZŠ UNESCO UH
11. sobota v 19.00	Alexandr Nikolajevič Ostrovskij Les		G
12. neděle v 19.00	Šimon Caban Kocourkov-Brod		F
13. pondělí v 19.00	Jaroslav Foglar Rychlé šípy		
14. úterý v 19.00	Sébastien Thiéry Dva úplně nazí muži		
15. středa v 17.00	Josef Kajetán Tyl, František Škroup Fidlovačka		V
16. čtvrtek v 19.00	Alexandr Nikolajevič Ostrovskij Les		J
17. pátek v 19.00	Michael Cooney Nájemníci		
18. sobota v 19.00	Šimon Caban Kocourkov-Brod		C
18. sobota v 19.00	Alžběta Michalová Autista – Moje zatracené nervy!		Malá scéna
19. neděle v 15.00	Emanuel Míšek, Josef Fojta Anička a bylinkové kouzlo		
21. úterý v 10.00	Emanuel Míšek, Josef Fojta Anička a bylinkové kouzlo		š
21. úterý v 10.00	Herman Melville Bílá velryba		Malá scéna – š
22. středa v 17.00	koláž z autentických dobových materiálů z tzv. Velké války sestavily Zoja Mikotová a Iva Šulajová Kdy bude po válce		M
23. čtvrtek v 19.00	Šimon Caban Kocourkov-Brod		X
23. čtvrtek v 19.00	Alžběta Michalová Autista – Moje zatracené nervy!		Malá scéna
24. pátek v 18.00	Sébastien Thiéry Dva úplně nazí muži		
24. pátek v 19.00	Lutz Hübner Uča musí pryč!	SLořÁCKÉ DIVADLO	ZŠ UNESCO UH
25. sobota v 19.00	Ladislav Smoček Kosmické jaro		A
27. pondělí v 10.00	Šimon Caban Kocourkov-Brod		Senior
28. úterý v 19.00	Sébastien Thiéry Dva úplně nazí muži		
28. úterý v 19.00	Lutz Hübner Uča musí pryč!	SLořÁCKÉ DIVADLO	Měšťanská beseda UH
29. středa v 19.00	Bratři Ebenové – koncert	host SD: Bratři Ebenové	
30. čtvrtek v 19.00	Ladislav Smoček Kosmické jaro		D
31. pátek v 19.00	David Seidler Králova řeč	derniéra	

Červen

1. sobota v 19.00	Šimon Caban Kocourkov-Brod			R
1. sobota v 19.00	Alžběta Michalová Autista – Moje zatracené nervy!	naposledy v UH	Malá scéna	
3. pondělí v 10.00	Emanuel Míšek, Josef Fojta Anička a bylinkové kouzlo			š
3. pondělí v 10.00	Herman Melville Bílá velryba		Malá scéna –	š
5. středa v 19.00	William Shakespeare Mnoho povyku pro nic	derniéra		
5. středa v 19.00	Lutz Hübner Uča musí pryč!	SlořÁCKÉ DIVADLO	Měšťanská beseda UH	
6. čtvrtek v 19.00	Ladislav Smoček Kosmické jaro			Q
8. sobota v 19.00	Alexandr Nikolajevič Ostrovskij Les			L
9. neděle v 19.00	Ladislav Smoček Kosmické jaro			H
11. úterý v 10.00	Emanuel Míšek, Josef Fojta Anička a bylinkové kouzlo			š
11. úterý v 10.00	Herman Melville Bílá velryba		Malá scéna –	š
12. středa v 19.00	Sébastien Thiéry Dva úplně nazí muži	25. repríza		
12. středa v 19.00	Lutz Hübner Uča musí pryč!	SlořÁCKÉ DIVADLO	Měšťanská beseda UH	
13. čtvrtek v 19.00	Alexandr Nikolajevič Ostrovskij Les			K
14. pátek v 19.00	Ray Cooney 1+2=6 (Jeden a dvě je šest)			
15. sobota v 19.00	Šimon Caban Kocourkov-Brod			G
16. neděle v 19.00	Will Eno Život podle Jonesových	host SD: Divadlo Ungelt Praha		
19. středa v 19.00	Sébastien Thiéry Dva úplně nazí muži	uzavřené představení		
19. středa v 19.00	Lutz Hübner Uča musí pryč!	SlořÁCKÉ DIVADLO	Měšťanská beseda UH	
20. čtvrtek v 19.00	Šimon Caban Kocourkov-Brod			J
21. pátek v 10.00	Fred Ebb, Bob Fosse, John Kander Chicago	veřejná generální zkouška		
21. pátek v 19.00	Na kus řeči s Pavlem Šupinou	speciální beseda k premiéře muzikálu Chicago	Kafe Uprostřed (UH)	
22. sobota v 19.00	Fred Ebb, Bob Fosse, John Kander Chicago	premiéra		P
24. pondělí v 19.00	Fred Ebb, Bob Fosse, John Kander Chicago			Y
25. úterý v 10.00	Fred Ebb, Bob Fosse, John Kander Chicago			š
26. středa v 19.00	Fred Ebb, Bob Fosse, John Kander Chicago			
27. čtvrtek v 19.00	Fred Ebb, Bob Fosse, John Kander Chicago			B
28. pátek v 19.00	Fred Ebb, Bob Fosse, John Kander Chicago			
30. neděle v 17.00	Jaroslav Foglar Rychlé šípy	představení v rámci Slováckého léta	Kolejní nádvoří (UH)	

(Před)povídání před usnutím...

Osoby:

M = máma

D = dítě

Oba zachumlaní v peřinách, tulí se.

- M A než půjdeme spinkat, řekneme si, co nás čeká zítra, zlatíčko moje, ano?
- D A pozítří? A popozítří? A popopozítří? A příští týden? A popříští?
- M Jo! (malinko vypěnění) Můžeme si to předpovědět klidně třeba na DVA měsíce dopředu...!
- Tákže, ráno vysvitne sluníčko a my vstaneme, jako?
- D (nadšeně) Rychlé šípy!
- M (Myslí si: „No to chci vidět!“) (potěšeně) Výborně! Co dál?
- D Úplně sám se umyju, nasnídám, obleču.
- M („Cha! Budou tu s tátou lítat jak Dva úplně nazí muži, to známe...“) (láskyplně) Bezva! Co potom?
- D Včas vyrazíme z domu, nahlas pozdravíme Nájemníky od nás proti a půjdeme do školy. (M spokojeně přikyvuje.) Tam se budu učit počítat, jedná plus dvě rovná se Bílá velrybá... (D zkouší, jestli M dává pozor)
- M (Bohužel pozor dává!) Co prosím? Kolik že je 1 + 2?
- D 6?
- M No proto! A příště bez legrace! Paní učitelka tyhle fóry nemá ráda...
- D Úča musí pryč!!! (opakuje stále dokola)
- M Stačil! Už jsi to řekl 12x! A „Úča“ se neříká... kdyžtak pančitelka...! (spiklenecky mrkne)
- D (šklebí se, ví, že má M pravdu) A co ten Les, mami? Slíbilas, že až bude teplo, půjdeme do lesa?? A nasbíráme pro Aničku nějaké bylinky, aby mohla zase kouzlit!
- M Však jo! (mírně otráveně; do lesa se jí nechce, zejména kvůli strachu z klíšťat) Ale nejdřív budeš muset aspoň chvíli...
- D (hystericky) Néééééé! Já nechcúúúúú!
- M (nechápe)
- D (předvádí pohyby typické pro hru na housle/violu)
- M (škádlivě) Fidlo, Fidlo, Fidlovačka!
- D (úpí a divákovi se může zdát, že D brzy skončí pod Křížem u potoka)
- M Ale tož! Není to už Mnoho povyku pro nic?
- D (s odhodláním) Dobrá, zvládnou to, na svou pest!
- M (smích) Super! Tomu říkám Králova řeč! ... A říká se čest, ne pest! (dá D pusku na čelo) A dobrou už!
- D (zdá se, že už spí – a najednou do tmy) Mami, čím jsi chtěla být jako malá?
- M (zasněně) Herečkou. A čím chceš být ty?
- D Kosmonautem!
- M (proběhne hlavou: „Uf, je normální, to si přece přeje každý malý kluk.“)
- D Abych zažil pravý Kosmický jaro! Anebo ne! Autistou!
- M (se nejdřív zděsí a tentokrát jí hlavou proběhne: „Moje nervy!“) – (opatrně) Myslíš, eeeh, motoristou?

D Jo... (po chvíli, kdy to opět vypadá, že už konečně spí) Mami, ty jsi chtěla být fakt herečka? Dyt' to je úplně blbě, to bys byla každý večer v práci a vůbec bychom si nemohli takhle suprově před spaním...

M (dojatě, zamilovaně) Ty jsi taková lás- („ka“ už dořict nestihne, D ji mydlí polštářem a řve „ZABOJOVAAAT!!!!!!“) (Natržený polštář, natržené pyžamo, oba funí a snad už opravdu brzy usnou... nebo aspoň M teda určitě)

Hm, máš pravdu. To by bylo na prd. Jo a pak jsem chtěla ještě hlásit počasí – myslela jsem si, že jak předpovím, tak opravdu venku bude – takže vždycky jen slunečno, příjemně teplo, občas vlahý deštěk a mírný váněk (to mám nejradši). Tak, jak bývá třeba v květnu a v červnu, víš? ... Víš nebo nevíš? ... (už jen šeptem) Dobrou noc, srdíčko moje. (pohlazení)

Vaše Kamila Zetelová

Kde nás můžete sledovat:

facebook

instagram

twitter

youtube